



ЦІКАВИЙ ВИПАДОК

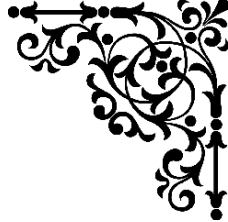
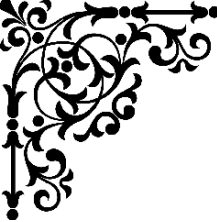
# Бенджаміна Баттона



ПЕРЕКЛАД

Шеремети Олександра

Ф. СКОТТ  
Фіцджеральд



*Francis Scott Fitzgerald*

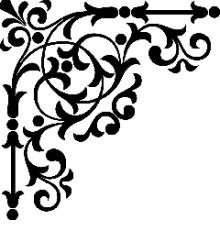
*The Curious Case Of*  
**BENJAMIN BUTTON**

*Терехова*

Пан та пані Баттон, звісно ж зраділи, коли узнали, що в них з'явиться дитина. Однак щастя тривало доти, доки маля показалося на світ. Немовля на ім'я Бенджамін Баттон було схоже скоріш на сімдесятирічного старця. Та все ж він був їх сином, і батьки прийняли усе як є. А з часом вони помітили, що Бенджамін з року в рік дедалі молодшав...

Київ  
2016





## *Розділ 1*

У 1860 році казали, що народжуватися слід вдома. Нині ж, подекують, що високоповажні жерці медицини постановили, аби перший крик немовляти пролунав у стерильній атмосфері клініки, а ще краще, коли у фешенебельній. Тому, коли молодята пан та пані Баттон вирішили в один погожий літній день 1860 року, що їх первенець повинен з'явитися на світ божий в клініці, вони випередили модну тенденцію на добрих п'ятдесят років. Чи пов'язаний цей анахронізм з неймовірною історією, котру я тут збираюся розповісти, навек залишиться таємницею.

Я розповім, як все було, а ви вже самі робіть висновки. До війни подружжя Баттонів в Балтиморі мали досить значний статус і усіляко процвітали. Вони родичались з Цією Родиною і Тією Родиною, що, як відомо кожному жителю Півдня, тримало їх у доброму зв'язку з чисельною аристократією, котрої славно розплодила Конфедерація. Вони чи не вперше наважились віддати належне прекрасній давній традиції – дати світу божому дитя, і пан Баттон, звісно ж нервував. Він безсумнівно чекав хлопчика, котрого зможе віддати в Йельський коледж, штат Конектикут, де він сам цілих чотири роки носив славне недвозначне прізвисько «Матня».





Того вересневого ранку, коли назривала велика подія, він прокинувся о шостій, одягнувся, бездоганно зав'язав краватку і, вискочивши на двір, подався до клініки, чухаючись від нетерплячки взнати, чи тієї темної ночі явилось на світ нове життя.

За сотню кроків від Приватної мерілендської клініки для леді та джентльменів він узрів їхнього сімейного лікаря на ім'я Кін, який акурат виходив з головного під'їзду, потираючи руки звичним жестом, начебто він мив їх під краном, до чого, вочевидь, примушує неписаний закон його професії.

Пан Роджер Баттон, власник підприємства «Роджер Баттон і Ко, гуртовий продаж залізяччя», кинувся на зустріч до лікаря, і враз відкинув свою гордовитість, що була так притаманна жителям Півдня в тій незабутні часи.



- Лікарю Кін! – загорланив він. – Ох, лікарю Кін!

Лікар почув це і зупинився, чекаючи пана Баттона. На його суворому лікарському обличчі сформувався цілком дивний вираз.

- Ну як воно? – кинув пан Баттон, захекавшись від швидкого бігу. – Вже? Що з нею? Хлопчик, га? Хлопчисько чи ні? А який він?

- Говоріть, будь ласка, чіткіше? – різко обірвав його лікар Кін. Вигляд він мав досить роздратований.





- Народилась дитинка? – пробубнів, благаючи, пан Баттон.

Добродій Кін насупив брови.

- Нібито так, я б сказав... - Він знову якось дивно поглянув на бідолашного Баттона.

- Ну, а дружина як? Все гаразд?

- Так.

- То хто ж нас тішитиме решту життя – хлопчик чи дівчинка?

- Облиште мене! – гаркнув Кін, вкрай полишивши церемонності. – Будьте так ласкаві, розбирайтеся в усьому самі. Який афронт! Неподобство!



Останнім словом він начебто плюнув Баттону в обличчя, і, майже зриваючись з шепоту, наостанок пробурчав:

- І ви вважаєте, що отаке підійме мій лікарський престиж? То коли зо мною станеться ще хоч раз щось подібне – їйбогу моя кар'єра полетить псу під хвіст!

- Та що ж в біса сталося? – не стерпів пан Баттон. – Невже трійня?

- О, якби ж то трійня! – відповів лікар вбивчим тоном. – Вочевидь ви не втямили моїх натяків! Ходіть-но погляньте на все своїми власними очима. Ах так, мало не забув, шукайте, пане Баттон, собі іншого лікаря. Я приймав вас на світ Господній, шановний чоловіче, і цілих сорок років обслуговував





ваше сімейство, проте зараз між нами все скінчено. Не бажаю й секунди бачити вас і вашу родину! Прощавайте!

Він рвучко розвернувся, не зронивши ані слова більше, вмовився в свою бричку, котра чекала його коло тротуару, і в суворому мовчанні подався світ заочі.

Очманілий пан Баттон лишився на одинці серед вулиці, вгамовуючи дрижаки, що трусили ним. Що ж то за біда така сталася? В нього раптом зникло найменше бажання йти до Приватної мерілендської клініки для леді і джентльменів, він повагався трохи, та все ж силоміць змусив себе підійнятися сходами.

У тіняві приймальні за столом сиділа медсестра. Вгамовуючи свій сором, пан Баттон наважився підійти до неї.

- Доброго ранку, - люб'язно привіталася вона.
- Доброго здоров'я. Я... я – Баттон.



Її обличчя раптом скривилося від жаху. Вона підстрибнула і, здавалось, ось-ось панічно побіжить геть, та все ж з неприхованим силуванням лишилась на місці.

- Я хочу побачити свою дитину, - сказав пан Баттон.

Сестра лиш пискнула.

- О-о... я вас благаю! – викрикнула вона, і в голосі її чутно було нотки істерики. Вона видихнула,





опанувала себе і сказала: - Йдіть наверх. Он туди. Наверх.

Вона тицьнула пальцем в бік сходів, і пан Баттон, щокроку спотикаючись і вмиваючись холодним потом, побрів на другий поверх. Там він наткнувся на іншу медсестру, котра йшла із судном в руках.

- Я – Баттон, - насилу вимовив він. – І я хочу бачити свою...

Дзелень! Судно з гуркотом впало на підлогу і покотилося сходами. Дзелень! Трісь! Хрусь! Дзелень! Судно безпристрасно дзеленькало сходами, якби поділяючи всезагальний пострах, навіюваний Баттоном.

- Я хочу бачити свою дитину! - Голос пана Баттона увірвався. Перед очима все пливло.

Дзелень! Судно благополучно дісталось першого поверху. Медсестра врешті опанувала себе і поглянула на бідолашного пана Баттона з відвертим презирством.



- Що ж, пане Баттон, - вичавила вона, понизивши голос. – Як вам буде завгодно. Але ж кобно ви знали, в якому жалюгідному ми стані, завдячуючи вам! Це нечужане свинство! Репутація нашої клініки віднині загинула назавжди...

- Досить! – захрипів він. – Це вище моїх сил! Показуйте вже нарешті що там!

- В такому разі, пане Баттон, ходіть за мною.

Він поплився за нею. Вони зупинилися в кін-





ці довжелезного коридору, біля дверей палати, за котрими на всі лади верещали немовлята, - отож не дарма її назвали «пискливою палатою». Вони увійшли. Попід стінами стояло щонайменш півдюжини білесеньких колисок, і до кожної був прив'язаний ярличок.

- Ну? – хапаючи повітря, запитав пан Баттон. – Котра з колисок моя?

- Ось ця! – роздратовано кинула медсестра.

Пан Баттон поглянув туди, куди вказував її палець, і ось що побачив. Перед ним сповитий в величезне біле простирадло і з горем пополам втиснутий нижньою частиною тулуба в колиску, сидів стариган, котрому, без усіляких сумнівів, було щонайменш сімдесят років. Його поріділе волосся було вибілене сріблястою сивиною, а довга свинцево-сіра борода кумедно хилиталася на протязі, що віяв з вікна. Він поглянув на пана Баттона тьмяними, безбарвними очима, котрі сяяли подивом.



- А хай би вас цап з'їв! – гримнув пан Баттон, який устиг змінити жах на гнів. – Що це вбіса таке? Це у вас так заведено глузувати з людей?

- Нам геть не смішно, - суворо увірвала медсестра. – Не знаю кого там цап має з'їсти, але це ваш син, можете навіть не сумніватись.

Холодний піт знову заливав очі Баттона. Він замружився, воліючи відкинути все, як дурний сон, але нічого не змінилось. Поза сумнівом: перед ним







був сімдесятирічний дідуган, чи то сімдесятиріч-  
не немовля, довжелезні ноги якого стирчали з ко-  
лиски.

Він безпристрасно споглядав їх, а потім раптом  
по-старечому прохрипів:

- Ти мій татко?

Баттон і медсестра здригнулися.

- Коли ти мій тато, - бубонів старенький, - за-  
бери мене хутчіш звідси, або хоча б розпорядися,  
аби вони принесли більш зручне крісло.

- Мамцю рідна, всі святі! Скажи, заради бога,  
звідки ти взявся? Хто ти? – заволав пан Баттон у  
відчаї.

- Не можу стверджувати, - озвався той плак-  
сивим голосом, - позаяк народився я всього кілька  
годин тому, знаю лиш те, що прізвище моє Баттон.

- Брешеш, Іудо! Ти самозванець!

Старенький апатично глянув на медсестру.

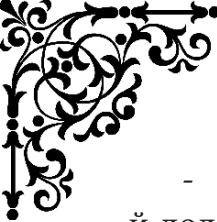
- Нічого так зустріч новонародженого, еге ж?  
Скажіть же хтось йому, що він помиляється.

- Ви помиляєтесь, пане Баттон, - суворо сказа-  
ла медсестра. – Це ваш син, тут вже нічого не вді-  
єш. І коли вже ваша ласка, заберіть його додому.  
Якнайшвидше. Сьогодні! Вже!

- Додому? – перепитав Баттон, ще досі не йму-  
чи віри усьому, що діється.

- Так, додому. Ми не можемо його тут утриму-  
вати. Ніяк не можемо. Звиняйте.





- Що ж, гаразд, - пробубнів стариган. – Нічого й додати, миленьке у вас тут місце для немовляти, котрому потрібна тиша та спокій. Весь час писк, крик, навіть задрімати ніяк. А коли я попрохав поїсти, - тут він аж верескнув від обурення, - мені впхнули пляшечку з молоком!

Пан Баттон звалився на стілець поряд із сином, затуливши обличчя руками.

- Матір Божа, - шепотів він з відчаю. – Що ж люди скажуть? Як на очі тепер їм з'явитись?

- Вам доведеться забрати його додому, - наполягала медсестра. – Негайно!



В уяві нещасного пана Баттона зародилася жахлива і безглузда картина: він йде вулицею пліч-о-пліч з цим страховидлом.

- Я не можу. Не можу! – конав він. – Люди ж зглядатимуться із запитаннями, а мені що поради-те відповідати? Доведеться знайомити всіх із сімдесятирічним паном, мовляв: «Це мій синочок, він народився сьогодні вранці.»

А старець буде кутатися в своє простирадло, і вони проходять повз людських крамниць, повз ринку работорівців (на мить пану Баттону засвербіло, аби його син був темношкірим), повз розкішних садиб, повз борделів...

- Та візьміть ви себе в руки! – закомандувала медсестра.





- Послухайте, - озвався раптом стариган, - чи не думаете ви, що я піду додому в оцьому простирадлі? Ви серйозно?

- Новонароджених завжди сповивають в пелюшки.

Із злісною посмішкою старець показав на малесеньку білу сорочечку.

- Ви тільки-но погляньте! – заволав він. – Вони додумались зодягти мене в оце.

- Новонароджених завжди сповивають в пелюшки, - відстрілюючи кожне слово, гримнула медсестра.

- А в цій ситуації що ви мені скажете, - продовжував старенький, - пропонуєте йти вулицями голяка? Ця пелюшка надто мала і незручна. Дайте хоч ковдру якусь.

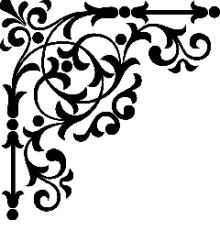
- Агов, заждіть, людоньки! – поспішив втрутитися пан Баттон, вп'явшись поглядом в медсестру. – Ви за мене забули! Що мені з тим всім робити?

- Хм, раджу чимшвидше бігти до крамаря за одягом.

На виході з палати пану Баттону почувся голос сина:

- І тростину, татусю. Купи мені тростину. Двері з гуркотом захлопнулися.





- Доброго ранку, - привітався пан Баттон до крамаря універсального магазину Чізпіка. – Мені потрібен дитячий одяг.

- Кіко вашому пуцьоронку років, пане?

- Ось вже шосту годину тішить нас своєю появою, - нерозважливо відповів пан Баттон.

- Оdejина для мацьоньких продається оно, через вулицю.

- Ні, мені здається... здається, що це не дуже підійде. Бачте... дитинка в мене досить дебелою уродилась. Неймовірно... е-м... дебелою.

- Там має бути одяг і для більшечких карапузів.

- А де можна придбати одяг для підлітка? – запитав пан Баттон, змінюючи тактику.

Йому так муляло те, що його страшно таємницю, либонь, знає вже весь світ.

- Тута.

- Тоді...

Він збентежився. Думка про те, що сина доведеться вдягати, як дорослого пекла його. Давай прикинемо: якби ж знайти йому одежину для досить дебелого підлітка, зістригти цю жахливу бороду, пофарбувати волосся в брунатний колір, і таким чином приховати цей сором, зберігши хоч краплю гідності... про свою





репутацію й згадувати не хотілося.

Погляд Баттона бігав вітринами, наче сонячний зайчик, та коли йому довелося переконатися, що підходящого розміру для синочка не знайти, він почав крамницю проклинати. А що ж ви порадите робити в таких обставинах, як не клясти крамницю?

- То кіко, ви кажете, вашому карапузу? – поцікавився крамар.

- Йому... шістнадцять років.

- Перехреститься треба, бо щось здалось мені, наче ви казали про шість годин. Одяг для парубків можете знайти в сусідній залі.

Пан Баттон збирався було піти геть, але раптом він спинився і радісно тицьнув пальцем на манекен.

- Ось! – скрикнув він. – Хочу забрати отой костюм, що на манекені.

Крамар заціпився у подиві.

- Але ж, батечко, це не дитячий костюм, - сказав він. – От на вас він був би як раз...

- Загорніть, - скомандував Баттон. – Саме за цим я сюди й прийшов.


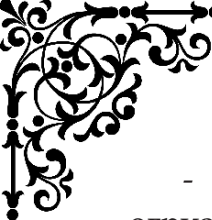
Заціпенілий крамар підкорився.

Повернувшись в клініку, Баттон ввійшов до пала-ти і з порогу жбурнув у сина згортком.

- На тобі! Здоровий зноси – на краще зароби! – саркастично гримнув він.

- Та це ж смішно, - жалівся він. – Я не бажаю, аби з мене робили мавпу...





- Це ти, чорт забирай, з мене мавпу зробив! – огризнувся Баттон. – Нікого не цікавить, як ти виглядатимеш. Швидко вдягайся або... або я зніму ре-мінця і буде тобі на горіхи.

На своїй погрозі пан Баттон аж схлипнув, хоча й відчував, що сказав все правильно.

- Гаразд, татку, - почав син з награною ввічливістю. – Ти в нас доросліше, значить, досвідченіше. Я скидаю перед вами капелюха.

На зверненні «татку» пана Баттона аж перетрусило.

- І поквапся.

- Я кваплюся, татку.

Коли син одягся, пан Баттон оглянув його і цілковито занепав духом. На ньому були панчішки в цяточку, рожеві панталони і кофтинка з білим комірцем. А поверх неї тяглася майже до поясу свинцево-сіра борода. Таке видовище викликало не найкращі враження.

- Зажди-но!

Пан Баттон вхопив хірургічні ножиці і трьома швидким рухами обскубав бороду. Але й це не допомогло – вигляд новонародженого м'яко кажучи відрізнявся від стандартного вигляду немовляти. Жорстка щетина на підборідді, безбарвні очі, жовті старечі зуби виглядали безглуздо на тлі вбрання. Та все ж Баттон, наїжачившись, вхопився за руку сина.

- Ходи! – прогримів він.





Стариган недовірливо поглянув на нього.

- А як ти назвеш мене, татку? – з острахом запитав старенький, коли вони виходили з палати. – Просто «малюк», доки не придумаєш щось краще?

Пан Баттон хмикнув.

- Не знаю, - обірвав він. – Мабуть, назвемо тебе Мафусаїлом.

### *Розділ 3*

Навіть коли нащадка Баттонів коротко обкарнали, пофарбували те, що лишилось в неприродно-чорний колір, щоки і підборіддя виголили до блиску, а потім вирядили в дитячий костюмчик, зшитий на замовлення кравцем, котрий довго не міг оговтатися від шоку, пану Баттону все ж довелося визнати, що такий первенець на вік зганьбить його рід.

Бенджамін Баттон – так його назвали, відмовившись від цілком підходящого, хоч і красномовного імені Мафусаїл, - попри те, що горбився по-старечому, мав зріст 172 см. Цього ніяк не могла приховати одежа, нова зачіска, як і фарбовані брови не ховали тьмяних, безбарвних очей. Нянька, задалегідь запрошена до дитини, лиш вгледівши його, вилетіла з дому, мов ядро з гармати.

Тоді пан Батон вирішив: Бенджамін – немовля і





поводити себе має відповідно. Перше він постановив, що якщо Бенджамін відмовиться пити тепле молоко, то взагалі лишиться ні з чим, та згодом його вмовили змиритись з раціоном у вигляді вівсяної каші та хліба з маслом. Одного разу він приніс додому брязкальце, дав його Бенджаміну, і наполіг на тім, щоб той грався, після чого старий з апатичним виглядом раз по разу покірно ним стріпував.

Однак брязкальце, звісно ж, дратувало його, тому він, залишаючись на одинці, знаходив інші, більш цікаві розваги. До прикладу, одного разу пан Баттон виявив, що за минулий тиждень викурив значно більше сигар; правда сплила через кілька днів, коли, увійшовши ненароком в дитячу кімнату, він побачив як гуляє легкий сивий туман, а Бенджамін з винуватим виразом обличчя намагається сховати недопалок гаванської сигари. Звісно, не завадило б дати «малому» на горіхи, але пан Баттон відчув, що не спроможний на це. Він тільки пригрозив синові, що куріння затримає його ріст.

Та попри те, пан Баттон продовжував свою пісню. Накупив синові олов'яних солдатиків, іграшковий потяг, приніс великих, м'яких звірів, напханих ватою, і задовольняючи голод власних ілюзій, настирливо допитувався у крамаря, «чи не злізе фарба з качечки, якщо дитина запхне іграшку до рота». Бенджамін в свою чергу не оцінив батькових старань, він спускався вниз по черговий том Британ-







ської енциклопедії, над яким сидів потім цілий день, а корови, набиті ватою, і решта іграшок його не обходили. Такій впертості пан Баттон не міг зарадити.

Народження Бенджаміна спочатку стало сенсацією в Балтиморі. І зараз вже й не скажеш, як це нещастя могло б вплинути на статус Баттонів серед громади, якби не почалась Громадянська війна, котра перетягла на себе всю увагу. Деякі найповажніші особи ламали голову на тим, як би то його чемніше осяяти компліментом Бенджаміна, щоб була лишнього не бовтнути і нещасним батькам вгодити. Нарешті второпали таке: оголосили, що новонароджений, як дві краплі води з його дідусем. Пан та пані Баттон аж ніяк не втішились такому нахабному порівнянню, а дід Бенджаміна образився до глибини душі.

Годі й казати, що вийшовши з клініки, Бенджамін втягував у себе навколишній світ. Одного разу до нього привели кілька малюків погратися, то він на силу дотягнув до вечора, намагаючись вичавити з себе хоч краплю інтересу до дзиги і кульок. Хоча йому вдалося потішити себе, абсолютно випадково, поціливши з рогатки у вікно. Пан Баттон цьому подвигу навіть зрадів, щоправда глибоко в душі.

З тих пір в хаті Баттонів щодня щось розліталось в друзки, та робив це Бенджамін суто заради втіхи батьків, позаяк мав досить чуйний та поступливий характер.





Коли дід перестав бачити у ньому конкурента, вони з Бенджаміном почали дедалі частіше спілкуватися. Старий і малий годинами просиджували, немов би то колеги по нещастю, теревенячи про всякі старечі дрібниці.



З дідом Бенджамін відчував певну волю, на відміну від спілкування з батьками, котрі щоразу здригалися при зустрічі з ним, і нерідко зверталися «пане».

Він сам не менше інших дивувався тому, що явився на світ старим і досвідченим. Він шукав пояснень в медичних часописах, та виявив лиш, що подібні випадки науці не зустрічалися. Йому нічого не лишалося окрім як догоджати батькові, граючись з іншими дітьми, переважно в спокійні ігри, - футбол, до прикладу, жахав його: він боявся, що, якщо йому зламують старечі кістки, то вони більш не зростуться.

На п'ятому році життя його віддали в дитячий садочок, де він осяг глибокі вчення приклеювання зелених папірців на жовті, плетення кольорових візерунків та вирізання сніжинок. Нерідко траплялось що він засинав посеред виконання уроку, - ця згубна звичка роздратувала його юну наставницю. На щастя, вона поскаржилась батькам, і ті забрали його звідти. Баттони пояснили своїм друзям, що хлопчина, вочевидь, не доріс до дитячого садочку.

На дванадцятому році життя батьки Бенджа-





міна все ж призвичаїлися. Яка ж то потужна сила звички, коли пан та пані Баттон навіть вже не вирізняли сина серед інших дітей – за винятком хіба що кількох зморшкуватих відмінностей. Згодом Бенджамін відкрив для себе цікаву річ, ретельно розглядаючи себе в дзеркалі: крізь пофарбоване волосся пробивалися не сиві, а темно-сірі пасма. І це у тринадцять років. Начебто й борона зморшок розгладжувались. Начебто й шкіра свіжішала, а на щічках, буцімто від морозцю, вигравав червінець. Сум'яття оселилося в його грудях. Він помітив, що більше не горбиться, та й здоров'я помітно покращилось.

- А може то?.. – подумав, вірніше, ледь наважився подумати Бенджамін.

І пішов він до батька.

- Татку, я виріс, - впевнено заявив він. – Купи мені довші штанці.

Батько почухав потилицю.



- Ну, я й не знаю, - ледь чутно сказав батько. – Воно ж той-го, довші брюки в чотирнадцять слід купляти, а тобі тільки-но тринадцять.

- Але ж погодься, - зауважив Бенджамін, - що я доволі не маленький для свого віку.

Батько оглянув малого, наче кравець перед заміром.

- Ну, я б так не сказав, - резюмував він. – В свої тринадцять я був не менше за тебе.





Звісно він брехав і найперше - самому собі. Роджер Баттон багатів думкою, начебто його син – цілком нормальна дитина.



Зрештою компроміс був досягнутий. Бенджаміну, як і раніше доводилося фарбувати волосся, намагалися гратись зі своїми ровесниками, а ще він пообіцяв не гуляти вулицями в окулярах і з палицею. Натомість йому обіцяли купити довші брюки.

### *Розділ 4*

Мені не охота розписувати життя Бенджаміна Баттона по днях в період від тринадцяти до двадцяти одного року. Зауважу лиш, що за ці роки він добряче помолодшав. До вісімнадцяти він перестав горбитися і мав вигляд п'ятдесятирічного чоловіка; його волосся ставало дедалі густішим і набирало кольору; він впевнено тримався на ногах, а ледь живий, тремтячий голос мутував у змужнілий баритон. І тоді батько відправив його в Йельський коледж здавати іспити, котрі Бенджамі врешті здав і був зарахований на перший курс.

Через три дні він отримав сповіщення з канцелярії коледжу від пана Харта; його запросили до складання навчального плану. Бенджамін, розглядаючи себе в дзеркалі, вирішив підфарбувати чуба, проте, обшукавши всю кімнату, не знайшов склянки з





фарбою. Тоді він згадав, що фарба закінчилась на тому тижні. Вибору не лишалось. За кілька хвилин йому слід було з'явитися в канцелярії. Нічого вже не вдієш – доведеться йти як є. І він пішов.

- Доброго ранку, - люб'язно всміхнувся пан Харт. – Певно, ви прийшли довідатись про успішність своєї дитини?

- Моє прізвище Баттон... - почав Бенджамін, але Харт його перебив:

- Дуже радий знайомству, пане Баттон. Я саме чекаю вашого сина.

- То ось він я! – сказав Бенджамін. – Мене зарахували на перший курс.

- Що-о?

- Мене зарахували на перший курс.

- То ви, либонь, жартуєте!

- Аж ніяк.

Харт насупив брови і поглянув у картку, що лежала перед ним.

- Але ж в мене тут зазначається, що Бенджаміну Баттону вісімнадцять років.

- Все вірно, мені вісімнадцять, - підтвердив Бенджамін, трохи зашарівшись.

Харт з-під брови поглянув на нього.

- Невже ви думаєте, пане Баттон, що я вам повірю.

Бенджамін здійняв брову не менш саркастично.

- Мені вісімнадцять, - повторив він.





Харт піднявся з-за столу і вказав пальцем на двері.

- Ану геть, - заверещав він. – Геть з кабінету, з коледжу, з міста! Ви підступний маніяк!

- Мені вісімнадцять.

Пан Харт роздратовано відчинив двері.

- Ви тільки погляньте на нього! – крикнув він. – Мали б вже совість... Дорослий чоловік... Кажете вісімнадцять? Даю вам рівно, чорт забирай, вісімнадцять хвилин, аби й духу вашого в місті не було!



Бенджамін Баттон з награною гордівливістю вийшов з канцелярії. В коридорі на нього вирячилися близько десяти старшокурсників. Трохи відійшовши, він оглянувся на роздратованого Харта, котрий супроводжував його очманіли поглядом, і мало не вронивши сльози, повторив:

- Мені вісімнадцять років.

Під дружнє гоготіння старшокурсників Бенджамін пішов.

Та на тому пригода з коледжем не закінчилась. Він блукав долилиць коло вокзалу і раптом помітив, що за ним слідує зграйка, потім рій, і, врешті, цілісінський натовп студентів. Чутка про те, що якийсь маніяк пройшов вступні іспити і намагався було видати себе за вісімнадцятирічного, швидко розлетілась містом. Весь коледж перевернувся догори дригом. Студенти вибігали на вулиць, залишивши свої капелюхи, футбольна команда перервала тренуван-





ня і долучилась до юрби, професорки, з дрібними, набокуватими капелюшками, гучними викликами супроводжували процесію. Звідусіль так і сипались насмішки та знуцання, котрі цілили Бенджаміну Баттону прямісінько в серце.

- Він, напевно, Вічний Жид!
- В його віці слід готуватися до будинку пристарілих!
- Ви тільки погляньте на цього вундеркінда!
- Він, певно, сплутав коледж з бюро ритуальних послуг!
- Гей, чоловіче, їдь-но у Гарвард!

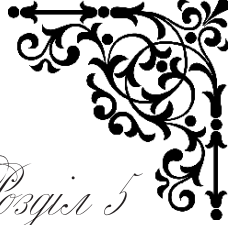
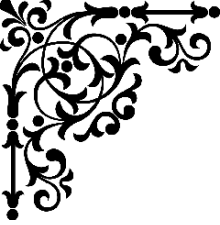
Бенджамін пришвидшив ходу. Він їм ще покаже! Так, він поїде в Гарвард, і вони ще шкодуватимуть про свої дурнуваті кепкування!

Благополучно сховавшись у вагоні балтиморського поїзду, він висунувся з вікна.

- Ви ще пошкодуєте! – крикнув він.
- Ха-ха! – реготали студенти. – Ха-ха-ха!

В той день йельський коледж припустився жахливої помилки...





У 1880 році Бенджаміну Баттону виповнилось двадцять, і свій день народження він ознаменував тим, що став компаньйоном батька на «Роджер Баттон і Ко, гуртовий продаж залізниччя». Того ж року він почав «виходити в світ», точніше, батько мало не силоміць тягнув його на світські прийоми. Роджеру Баттону було вже п'ятдесят, і батько з сином тепер набагато більше підходили один одному – щоправда, зтих пір як Бенджамін перестав фарбувати волосся (в яких досі де-не-де пробивалась сивина), вони виглядали, наче ровесники і можна було вважати, що вони брати.

Одного серпневого вечору вони одягли фраки і відправились на кареті до Шевлінів, в їх заміську садибу неподалік від Балтимору.

Вечір видався прекрасним. Місяць у повній осяював довкілля м'яким сріблястим світлом, в'янучі осінні квіти наповнювали повітря пахощами, наскрізь просікаючи, немовбито ледь-чутним сміхом. Широкі поля, вкриті пшеничною ковдрою, виблискували, неначе на сонці.

Здавалося начебто, ніхто не міг би лишитися байдужим до краси вечірнього неба, але то лише так здавалось...

- Так, у торгівлі залізниччям велике майбутнє,  
- казав Роджер Баттон. Він не був людиною висо-







ких ідеалів – його естетичне виховання здавалося збитковим у порівнянні з іншими.

- В моєму віці вже пізно вивчати нинішні новації, - зауважив він, занурюючись в свої думи. – А от у вас, підростаючого покоління, повно сил та енергії, велике майбутнє.

Далеко попереду, на горизонті, миготіли вогні садиби, а потім стало чутно ледь-вловимий гомін – мабуть, то тягнули своєї скрипки, або ж пшениця дзвеніла місячним сріблом.

Вони зупинились коло розкішного екіпажу, з якого виходили гості. Спочатку вийшла панна, за нею літній вельможа і ще одна молода панянка, краса якої сліпила всіх довкола. Бенджамін аж здригнувся, в ньому начебто завирувала хімічна реакція і все його ество раптом змінилось. Його здушив озноб, щоки зашарілись, а вуха позакладало. Це було перше кохання.

Це була струнка та ніжна особа. Під місячним сяйвом її волосся набувало сріблястого відтінку, а біля під'їзду, у світлі гасових ламп, воно відбивало золотом. На її тендітних плечах ніжилась золотава, підшита чорним шовком, іспанська мантилья, а зворушливі, тонкі ніжки виглядали з-під краю сукні.

Роджер Баттон прошепотів сину:

- Це юна Хільдегарда Монкріф, донька генерала Монкріфа.





Бенджамін стримано кивнув.

- Миловидна, - байдужо відзначив він. А коли прислужник повів коней в біг, додавив: - Тато, а ти не міг би мене з нею познайомити?



Вони підійшли до гостей, що оточили пані Монкріф. За гарною старою традицією вона зробила Бенджаміну низький реверанс, після якого він цілком може розраховувати на танець. Він вклонився і відійшов. Ноги його зрадливо трусилися. Час спливав невблаганно довго, доки він дочекався своєї черги. Бенджамін безмовно стояв коло сцени, убивчо споглядаючи на самозакохані мармизи аристократичних вироdkів Балтимору, котрі звивалися навколо Хільдегарди Монкріф. До чого ж вони були огидні Бенджаміну, до чого нестерпно молоді! А їхні завихрені, брунатні бакенбарди викликали в його шлунку нудотні спазми.

Та коли настала його черга і він закружляв із нею блискучим паркетом під звуки новомодного паризького вальсу, його ревнощі та тривога розвіялися у пахощах її парфумів. Зачарований і осліплений жаданням, він відчув, як сповнюється його тіло життям.

- Ви з вашим братом під'їхали одразу за нами, чи не так? – запитала Хільдегарда, здіймаючи на нього свій лазурний погляд.

Бенджамін оторопів. Коли вже вона прийняла його за брата його батька, то чи варто казати їй





правду? Йому згадався прикрий випадок у Йелі, і він вирішив промовчати. Куди ж то годиться сперечатися з прекрасною панянкою; до того ж псувати перше враження непотрібною розповіддю про його дивне народження. Краще вже якимось згодом. Він лиш кивав, посміхався, і ніде правди діти, був на вершині блаженства.

- Мені подобаються чоловіки вашого віку, - сказала Хільдегарда. – Ці хлопчиська такі нікчемні. Паношаться тим, скільки можуть всмоктати шампанського в коледжі і які суми програють в карти. А от чоловіки вашого віку вже знають як догодити жінці.

Бенджамін раптом відчув, що готовий отак одразу освідчитися їй, та все ж зумів приборкати цей порив.

- Ви зараз у вельми романтичному віці, - продовжувала вона своєї. – Вам п'ятдесят. В двадцять п'ять чоловіки вдають, наче знають все на світі; в тридцять вони нерідко виснажені роботою; в сорок – розповідають нескінченні історії, слухаючи які можна встигнути викурити цілий ящик сигар, та ще й напиться горілки; в шістдесят... ох, в шістдесят... там вже й сімдесят не за горами; а п'ятдесят – це пора, коли чоловік стає по-справжньому чоловіком. Оце мені до смаку.

От тоді Бенджамін усвідомив, що краще віку для мужчини, ніж п'ятдесят, годі й шукати. Ох, як же він жадав бути п'ятдесятирічним!





- Я завжди казала, - продовжувала між іншим Хільдегарда, - що волю вийти заміж за п'ятдесятирічного, котрий би плакав мене, аніж за тридцятирічного, якого була б змушена плакати сама.

Весь вечір Бенджамін купався в золоті її волосся. Хільдегарда ошчасливила його ще двома танцями, і вони виявили, що їх бачення багатьох суттєвих проблем, вражаюче збігаються. Вона погодилась з ним на прогулянку, аби продовжити цю надважливу розмову.

Повертаючись додому на світанні, коли дзижчали вранішні бджоли і сонливий місяць розтавав в холодних крапельках роси, Бенджамін, наче крізь сон, слухав батькові балачки про перспективність торгівлі залізничкам.

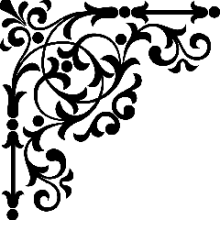
- ...а як ти думаєш, окрім молотків та ухналів, що ще заслуговує на увагу?

- Кохання, - зачаровано відкликнувся Бенджамін.

- Хана?! – скрикнув Роджер Баттон. – Ти думаєш, такий бізнес не має права на життя? Думаєш, моя фірма скоро розориться?

Бенджамін глядів на спохмурнілого батька закоханим поглядом, а небо на сході раптом заллялося світлом, і в чагарниках вільхи застрекотіла горихвістка.







Через півроку, чутка про заручини пані Хільдегарди Монкріф та пана Бенджаміна Баттона (я кажу «чутка», бо генерал Монкріф заявив, що радше піде втопиться, аніж офіційно оголосить про ці заручини), розсіялась усією балтиморською громадою. Історію народження Бенджаміна, яку начебто всі забули, знову показалася з нори суспільної пам'яті. А в купі з плітками недоброзичливців, набула неймовірно-страхітливої форми. Подейкували, що насправді Бенджамін – батько Роджера Баттона; що він – його брат, який сорок років пробув у засланні; Що насправді Бенджамін – не Бенджамін, а замаскований Джон Вілкс Бут, нема чого й сумніватися, надто вже його очі блискають передсмертною гримасою Лінкольна. Скажете збіг? – Не думаю...

Нью-йоркські газети лякали карикатурами Бенджаміна довірливий народ. Його малювали у вигляді підступного пацюка, осатанілої видри, плазуючого гада і навіть мідної шпильки. В газетах про нього писали, як про Таємничого Незнайомця з Меріленду. Справдішньої історії, як це завжди буває в часи всезагальної очманілості, не знам майже ніхто.

Натомість громада погоджувалась з генералом Монкріфом, що такий афронт – просто знуцання







молодої, недосвідченої дівулі, котра могла б цілком успішно знайти своє щастя в будь-якому балтиморському юнакові. Та ж ні, вона собі вирішила вийти за п'ятдесятирічного. Даремною була спроба пана Роджера Баттона, коли він великим шрифтом надрукував в газеті «Зірка» синове свідоцтво про народження. Ніхто йому не повірив. Варто лиш було поглянути на Бенджаміна, як все ставало зрозумілим.

Та попри те, двоє закоханих ні на йоту не відступали від своїх переконань. Про нареченого Хільдегарди ширилось стільки брехливих пліток, що вона й у правду про дивне народження не вірила. Даремно й пан генерал толкував їй про найбільшу смертність саме серед п'ятдесятирічних, або ж серед тих, хто мав такий вигляд; даремно переконував її, що торгівля залізаччям – приречена на банкрутство. Хільдегарда вирішила вийти за між за зрілого мужчину і крапка.

*Розділ 7*

У всякому разі друзі Хільдегарди Монкрів в дечому помилялись. Торгівля залізаччям процвітала. За п'ятнадцять років, з 1880-го, коли Бенджамін одружився, і до 1895-го, коли його батько відійшов від справ, прибуток виріс вдвічі, головним чином дякуючи зусиллям Баттона молодшого.



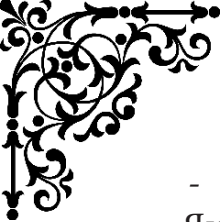


Годі й казати, що з часом балтиморська громада все ж прийняла подружжя в своє лоно. Навіть старий генерал Монкріф змірився зі своїм зятем, особливо після того, як Бенджамін дав йому гроші на друк дванадцятитомної монографії на тему «Історії Громадянської війни», котрій відмовили дев'ять найвпливовіших видань.

Та й в сам Бенджамін за п'ятнадцять років добряче змінився. Йому здавалось, що кров у його жилах женеться швидше. Він із задоволенням прокидався рано вранці, бадьоро крокував людними, залитими сонцем вулицями, невтомно завантажував і розвантажував партії молотків і цвяхів. У 1890 році він завдав нищівного удару конкурентам, увійшовши в сенат на таких умовах: всі гвіздки, котрими забиті ящики із залізяччям, являються власністю відправника, - внаслідок цього така пропозиція стала законом, котрий ухвалив суддя Фосайл, в результаті чого фірма «Роджер Баттон і Ко» почала економити більш ніж шістсот гвіздків на рік.

Окрім того, Бенджамін виявив, що його вже не приваблюють прості, життєві радощі. Цей потяг, що дедалі зростає, виразився в тому, що він першим у Балтиморі придбав автомобіль. Зустрічаючись з Бенджаміном серед вулиці, його ровесники з неприхованою заздрістю витріщалися на це втілення здоров'я та енергії.





- Він начебто на очах молодішає, - казали вони. Якщо старий Роджер Баттон, котрому тепер було шістдесят п'ять, спочатку не цінував сина, як належить, то врешті він все ж згладив свою провину.

А тепер ми змушені поговорити на досить неприємну тему, якої все ж таки слід торкнутися. Лише одна річ тривожила Бенджаміна Баттона: його потяг до власної дружини десь подівся.

На той час Хільдегарді виповнилось тридцять п'ять років і вони мали чотирнадцятирічного сина на ім'я Роско.



Попервах після одруження Бенджамін кохав її до нестями. Та неблаганний час забирав своє. Її волосся, що колись виблискувало золотом, тепер набуло понурого відтінку. Лазурна блакить очей потьмяніла, але все те не було таким важливим у порівнянні з байдужістю, яка зародилась в її серці, надмірний спокій, апатичність, в'ялість у вияві почуттів, та обмеженість в своїх інтересах.

До весілля саме вона «витягувала» Бенджаміна на світські раути та бали – а тепер все навпаки. Вона виїжджала в світ неохоче, скоріш по інерції, яка колись розгойдавшись потроху збавляла оберти.

Невдоволення Бенджаміна росло. В 1898 році, коли розгорнулася іспано-американська війна, він був до того байдужим до свого домашнього затишку, що наважився піти в армію добровольцем. Використавши свої ділові зв'язки, він одержав звання







капітана. Та згодом, проявивши свої блискучі здібності, від удостоївся звання майора, а потім його підвищили до підполковника. В цьому чині він брав участь в знаменитій битві під Сан-Хуан Хілл. Його було поранено та нагороджено медаллю.

Бенджамін до того звик до буремного та неспокійного життя, що йому геть не хотілося з нею розставатися. Та все ж справи вимагали його присутності, і він, подавши у відставку, повернувся в Балтимор. На вокзалі його зустрічали з квітами та оркестром.

## *Розділ 8*

Хільдегарда вітала його з балкону, розмахуючи великим шовковим прапором, та ледь торкнувшись її уст, Бенджамін з каменем у серці зрозумів, що ці три роки зробили своє діло.

Перед ним стояла не там молода дівчина, що виходила з карети екіпажу, а сорокарічна жінка у кофті потроху сивіло волосся. Це жбурнуло його у відчай.

Піднявшись у кабінет, він побачив в старому дзеркалі своє відображення. Підійшовши ближче, він почав бентежно розглядати власне обличчя, щоразу поглядаючи на довоєнне фото.

- О, Господи! – вирвалося в нього.

Дивовижний процес продовжувався. Не було й





сумніву – тепер він виглядав на тридцять. Він ані трохи не зрадив, навпаки, йому стало не по собі: він продовжував молодішати. До цього він ще мав надію, що коли його тіло та вік збіжуться у відповідність, природа виправить помилку, котру допустила під час його появи на світ. Він здригнувся. Його майбутнє не віщувало йому нічого доброго.

Внизу його чекала Хільдегарда. Вигляд вона мала досить недружелюбний, і він було подумав, що вона, певно, щось запідозрила. Намагаючись послабити напругу, за обідом він цілком делікатно почав бесіду на тему, котра тривожила його.

- Кажуть, - почав він здалеку, - що я молодшаю.

Хільдегарда впнулася в нього холодним поглядом.

- Та ну, справді? Те ж мені хвалько...



- Я не хвастаю, - промовив він, відчуваючи, як засмоктало під ложечкою.

- Хороше діло, - чмихнула вона і згодом продовжила: - Сподіваюсь, ти знайдеш в собі сили виправити цю прикрість.

- Але ж як? – здивовано звів він брови.

- Я не маю бажання спорити з тобою, - заявила вона. – Кожен вчинок може бути або пристойним або ж ні, залежно від обставин. Коли ж ти взявся бути таким оригіналом, що ж, я на заваді не стану, однак мені здається, все це якось надто делікатно з твого боку.





- Але ж, Хільдегардо, повір, я нічого не можу вдіяти.

- Я теж. Ти просто впертий віслюк. Вирішив бути оригіналом, був ним і до вік таким залишишся? А стій-но, хоч на мить уяви собі, якби кожен дивився на світ так, як ти, - що тоді сталося б зі світом?

На цей безглуздий аргумент не було чим відповісти, тому Бенджамін промовчав, чим кордони, які між ним встановились, зробив ширшими. Наразі його бентежило лиш одне питання: чим вона колись його приваблювала?


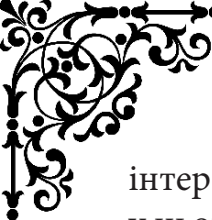
А тут, як на гріх, він відчув, що потяг до всіляких розваг дедалі більшав. Він був на всіх прийомах Балтимору, танцював з молодими заміжніми жінками, фліртував з красунями, що вперше виходили в світ, а його дружина, наче стара вдова, обличчя котрої щодня ставало похмурішим, сиділа серед літніх матрон, то вдаючи горду неприступність, то проводжаючи його з докором на черговий раут.

- Страшно й подумати!- казали всі навколо. – Яка непристойність! Такий молодий чоловік, а одружений на старій шкапі! Та він же десь на роки двадцять молодше за неї!

Вона забули – оскільки людська пам'ять коротка, - що їх матусі і татусі теж пліткували колись про цей нерівний шлюб.

Прикрощі, котрі Бенджаміну доводилось терпіти у власному сімействі, цілком окупалися новими





інтересами. Він почав грати в гольф, при чому мав у ньому значні успіхи. Він захоплювався танцями: в 1906 році він неперевершено виконував бостон, а у 1908-у – максіксе, а в 1909-у всі юнаки міста заздрили його вмінню танцювати касул-уок.



Звісно, справи дещо заважали його успіхам у світі, але все ж торгівлею залізниччям він займався ось вже двадцять п'ять років і вважав, що скоро прийде час передати справу в руки свого сина Роско, котрий недавно закінчив навчання у Гарвардському університеті.

Люди часто плутали Бенджаміна з Роско, і йому від того було приємно. Він навіть забув про свій страх, котрий з'явився в ньому, коли він повернувся з Іспано-американської війни. Він почав наївно тішитися своєю зовнішністю. В цій діжці меду була лиш одна лишка дьогтю: він страшенно не любив з'являтися на людях з дружиною. Хільдегарді було вже під п'ятдесят, і поряд з нею він мав вигляд, радше її внука.

## *Розділ 9*

Одного разу, у вересні 1910 року, через кілька років після того, як фірма «Роджер Баттон і Ко» перейшла до рук Роско Баттона, один юнак, котрому на вигляд можна було дати не більше двадцяти років,





поступив на перший курс Гарвардського університету в Кембріджі. Він замовчав свій справжній вік і те, що його власний син закінчив той самий вуз десять років тому.

Його зарахували в університет, і невдовзі він опинився серед першості своєї групи, певно, із-за того, що виглядав трішечки старше за своїх однокурсників, більшості з яких було вісімнадцять.



Та цілковитий успіх він здобув під час футбольного матчу проти команди Йельського коледжу, де з холоднокровою та безпощадною люттю він забив сім штрафних і чотирнадцять простих голів у ворота суперника.

Одначе, як не дивно, на третьому курсі він значно слабше грав у футбол. Тренери помітили зменшення ваги, а найуважніші помітили, що і ріст його зменшився.

Він більше не забивав голів, - його терпіли в команді лишень із-за колишньої слави, та надії на її відродження в нових іграх, особливо проти Йельського коледжу.

На останньому курсі він остаточно полишив спортивну кар'єру. Він став таким кволим, миршавим, що один другокурсник прийняв його за новачка, і до добряче принизило дух Бенджаміна. Про нього говорили огидні речі, знущалися над ним, а винахідливість у дотепі ровесників змушувала його щоразу шарітися. Йому дедалі важче було навчатися.





Навчальний матеріал здавався надто важким. Кілька раз він чув від однокурсників про школу святого Мідаса, котру багато хто з них закінчив, і вирішив після університету сам туди вступити, щоби жити сере хлопчиків свого віку.

В 1914 році він повернувся в Балтимор з гарвардським дипломом в кишені. Хільдегарда на той час переїхала до Італії, і Бенджамін поселився разом зі своїм сином Роско. Роско приязно зустрів батька, та вс ж в його відношенні очевидно не було сердечності – син навіть нерідко задумувався над тим, що Бенджамін, котрий замріяно вештався будинком, заважає йому. Роско вже був одруженим, і займав у Балтиморі значний статус, тому аж ніяк не хотів, аби його родину огортали плітки.

Бенджамін залишився самотнім, якщо не брати до уваги кількох хлопчаків, що жили по сусідству. Невдовзі він згадав, що хотів поступити в школу святого Мідаса.



- Слухай, сину, - звернувся він якось до Роско, - я ж начебто казав тобі, що хочу піти в школу.

- Ну що ж, іди, - коротко відповів Роско. Він намагався ухилитися від неприємної розмови.

- Але кам один я не можу туди їздити, - сказав Бенджамін. – Доведеться тобі мене возити.

- В мене часу немає, - увірвав Роско. Очі його звузились, він дивився на батька з неприязню. – І повинен тобі сказати, - додавив він, - кинь ти цю





справу. Краще зупинись... Краще... Краще... - Він запнувся. – Краще б ти увімкнув задній хід. Твій жарт зайшов надто далеко. Це вже навіть не смішно. Поводь себе... пристойно!

Бенджамін дивився на нього, ковтаючи сльози.

І ще одне, - продовжував своєї Роско. – Я хочу, аби ти на людях звав мене «дядько» - не Роско, «дядько», зрозуміло? Просто смішно дивитись, як п'ятнадцятирічний пацан звертається до мене так фамільярно. Краще навіть, якщо ти будь-де і будь-коли зватимеш мене «дядьком», так ти швидше звикнеш.

Роско суворо оглянув батька і пішов кудись.

## *Розділ 10*

Після цієї розмови понурений Бенджамін пошкандибав у свою кімнату, де поглянув на себе в дзеркало. Він не голився ось уже три місяці, позаяк не було що голити. Коли він повернувся з Гарварду, Роско запропонував йому надягнути окуляри і приклеїти на щоки бакенбарди, і тоді йому раптом здалося, що комедія ранніх років його життя повторюється. Але щоки під бакенбардами жахливо свербіли, і до того ж йому було соромно їх носити. Він заплакав, і Роско над ним зглянувся.

Бенджамін взявся уло читати дитячу книжку «Пластуни Біміні Бей». Але раптом впіймав себе





на тому, що думає про війну. За місяць до того як Америка об'єдналась із союзниками, Бенджамін вирішив піти добровольцем, але його не взяли, адже для цього потрібно було мати шістнадцять років, а виглядав він помітно молодше. Однак, якби він сказав правду – що йому насправді п'ятдесят сім, - його все рівно не взяли б, бо надто він вже старий для такого діла.

Раптом хтось постукав у двері, і шафар приніс конверт, на якому стояв великий офіційний штамп; лист було адресовано Бенджаміну Баттону. Бенджамін нетерпляче відкрив конверт і захоплено взявся читати. Його сповістили, що багатьох офіцерів запасу, котрі служили в лавах армії під час Іспано-американської війни, знову призивають з підвищенням в чині; до листа були підшиті наказ про підвищення його до звання генералу армії Сполучених штатів і розпорядження явитись негайно.

Бенджамін вскочив, тремтячи від нетерплячки. Саме про це він мріяв! Він вхопив шапку і вже через десять хвилин, увійшовши до кравця на Чарльз-стріт, надривним дискантом замовив собі форму.



- Хочеш у війну побавитись, синку? – запитав кравець.

Бенджамін взбісився.

- Послухайте! Не ваше діло, чого я хочу! – злісно він відповів. – Моє прізвище Баттон, я живу на Маунт-Вернон Плейс, тож можете навіть не сум-







ніватися в тому, що я маю право носити форму генерала.

- Що ж, - засумнівався кравець. – Як не ти, то твій батько. Мені все одно.

З Бенджаміна зняли мірку, і через неділю форма була готова. Важче було придбати генеральські знаки відмінності, позаяк крамар настирливо переконував Бенджаміна, що красивий значок ПЛАСТ анітрохи не гірше і з ним навіть цікавіше гратися.

І от серед ночі, не сказавши Роско ні слова, він втік з дому і потягом доїхав до військового табору в Мосбі, штат Південна Кароліна, де мав би прийняти в своє командування піхотну бригаду. В спекотний квітневий день він під'їхав до воріт табору, розплатився з шофером таксі, і звернувся до вартового.

- Солдате, кликни когось, щоб мої речі занесли, - скомандував Бенджамін.

Вартовий скося поглянув на нього.

- Оце жарт! – всміхнувся він. – І як далеко ти зібрався в генеральській формі, синку?

Почесний ветеран Іспано-американської війни Бенджамін Баттон, випнув груди, зблиснув очима, але, натомість, спік раків.

- Струнко! – Він хотів було крикнути громовим голосом, набрав повні легені повітря... і раптом побачив, що вартовий клацнув каблуками і витягнувся, мов струна. Бенджамін намагався приховати самовдоволену посмішку, але, коли оглянувся,





посмішка одразу щезла з його обличчя. Вартовий вітав аж ніяк не його бідолашного, а чималого артилерійського полковника, котрий під'їхав до воріт верхи.

- Полковнику! – пронизливо оглянув його Бенджамін.

Полковник під'їхав впритул, натягнув поводди, поглянув зверну на Бенджаміна, і його очі на-смішкувато зблиснули.

- Хлопче, ти чий? – ласкаво запитав він.

- Зараз я тобі покажу хлопця, довбограй ти нещасний! – пригрозив Бенджамін. – Ану, злізай з коня!

Полковник зареготав до сліз.

- Тобі потрібен кінь, мій генерале?

- Ось! – крикнув Бенджамін в знеможі. – Читайте!

І він жбурнув полковнику наказ про присвоєння йому генеральського чину.

У полковника мало щелепа не впала під копита коню.



- Хто тобі це дав? – запитав він і запхнув наказ в кишеню.

- Уряд! І дуже скоро ви в цьому переконаєтеся!

- Ходи зі мною, - сказав полковник; він мав розгублений вигляд. – Я приведу тебе в головний штаб, там і розберемося. Ходи.

Полковник спішився і пішов до головного штабу. Бенджамін пішов за ним, тримаючи марку гід-





ності, хоча в душі він сам собі клявся жорстоко помститись полковникові.

Але помсті не судилося справдитись. Замість того йому судилися зустрітись зі своїм сином Роско, котрий наступного дня примчався з Балтимору. Він був злим і роздратованим тим, що йому довелось кинути всі справи, аби забрати ридаючого генерала, тільки тепер вже без мундиру, додому.

## *Розділ 11*

В 1920 році в Роско Баттона народився первенець. Однак під час святкування ніхто не зауважив, що замазура, що мав на вигляд десять років, котрий грався в дворі олов'яними солдатиками, приходитьсь новонародженому дідом.

Цей маленький хлопчик, чиє всміхнене личко носило на собі ледь помітний слід печалі, ні вкого не викликав неприязні, але для Роско Баттона його присутність була гірше за кару Господню. Якби би сказали діловоди того часу, це був «несерйозний підхід до справи».

Він вважав, що батько, котрий не бажав виглядати шістдесятирічним старцем, поводитись не так, як мав би поводитись «поважний бізнесмен» - це була улюблена фраза Роско, - а дико і ганебно. На правду, коли він лиш задумувався про це, його огортала





печаль. Роско наполягав на тому, що енергійні люди звісно повинні зберігати молодість, але при тому знати міру, бо ж це ніщо інше як «несерйозний підхід до справи».



Через п'ять років його маленький син міг вже гратися з маленьким Бенджаміном під наглядом няні. Роско одночасно віддав обох в дитячий садочок, де Бенджамін виявив, ще немає заняття цікавішого на світі, аніж приклеювання зелених папірців на жовті, плетення кольорових візерунків та вирізання сніжинок. Одного разу він напустував, його поставили в куток і він заплакав, хоча зазвичай йому було весело у світлій, залитій сонцем кімнаті, де ніжна рука пані Бейлі інколи торкалась його розкуйовдженого волосся.

Син Роско через рік пішов в перший клас, а Бенджамін залишився в дитсадочку. Від був щасливим. Щоправда, коли інші малюки розповідали про те, ким стануть, коли виростуть, на його обличчя спадала тінь, начебто своїм слабким дитячим розумом він розумів, що з ним те все ніколи не станеться.

Дні одноманітно збігали. Вже третій рік він ходив в дитячий садочок, але тепер він став надто малим, щоб клеїти зелені папірці на жовті. Він плакав, тому що інші хлопчики були більшими за нього і він їх боявся. Виховатилька щось казала йому, але він вже нічого не розумів.

Згодом його забрали з дитсадочку. Центром





його крихітного світу стала няня на ім'я Нана. В по-гожу погоду вони ходили гуляти в парк; Нана тиццала пальцем на величезне сіре чудовисько і казала: «Слон», а Бенджамін повторював за нею. І коли його вкладали ввечері спати, він без кінця повторював:

- Слен, слен, слен.

Іноді Нана дозволяла йому поцибати на ліжечку, і це було дуже весело, тому що, якщо гепнутись на неї, гнучкий матрацик підкине догори, а якщо при цьому протяжно казати: «А-а-а», то голос до того вже смішно вібрує.

Він любив брати тростину і боротися нею проти столів і стільців, погрожуючи їм:

- Трах-тарарах!

Коли приходили гості, літні жіночки сюсюкали над ним, і йому це подобалось, а молоді норовили чмокнути його, і він неохоче підкорявся. О сімнадцятій годині довгий день закінчувався, Нана вела його в кімнату годувати з ложечки вівсянкою чи іншою кашею.

Його дитячі сни були вільні від буремних спогадів; він не пам'ятав славних перерв в університеті, ні тої блискучої пори, коли він полонив серця багатьох красунь. Для нього існувала лишень затишна колиска, Нана, якийсь чоловік, який іноді приходив поглянути на нього, і величезна помаранчева куля, що світила у віконці перед сном. Нана показувала на ту кулю і примовляла: «Сонце». І коли те сонце





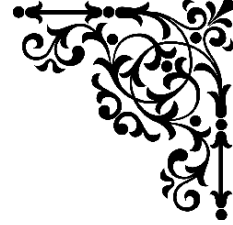
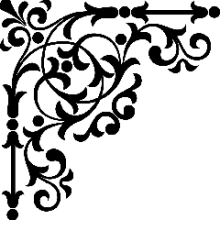
ховалося за обрієм, він безтурботно спав і ніжні жахи його не турбували.

Минуле – коли він вів своїх солдат на штурм Сан Хуан Хіллу; як прожив перші роки після весілля, працюючи до смеркання, кружляючи в круговерті людей заради юної Хільдегарди, котру кохав до нестями; як колись сидів поряд з дідом до третіх півнів, покурюючи сигару, в старовинному, похмурому будинку Баттонів на Монро-стріт – щезло з пам'яті геть усе, неначе миттєве сновидіння, неначе всього життя до цього зовсім і не було.

Він зовсім нічого не пам'ятав. Не міг навіть пригадати яким молоком його щойно годували, теплим чи холодним. Не помічав він, як проходили дні, - для нього існували лишень колиска і Нана, до якої він вже звик. А потім він зовсім втратив пам'ять. Коли він був голодний – то просто плакав. День змінював ніч, ніч змінювала день, і він ще дихав, і чув над собою таємниче бубоніння, шепіт, що дедалі віддалялися від нього. Було лишень світло і темінь.

А потім прийшла суцільна темінь: біла колиска, сумні обличчя, що схилилися над ним, і чарівний запах теплого, солодкого молока – все щезло для нього на вік.





Френсіс Скотт Фіцджеральд

## “Цікавий випадок Бенджаміна Баттона”

Оформлено спеціально для сайту:

**[www.hurtom.com](http://www.hurtom.com)**

Переклад, дизайн та верстка - *Шеремета Олександр*

[white\\_editor@ukr.net](mailto:white_editor@ukr.net)

095-314-03-01

КИЇВ

2016

